

tento odpovídá obdobnému stanovisku právnímu, které nejvyšší soud zastával ve svých rozhodnutích (sb. n. s. čís. 5853 a 5922), vysloviv, že se předpis § 31 čís. 3 nevztahuje na poměr mezi nájemníkem a podnájemníkem v erárních domech. V tomto případě jest nesporno, že Artur W. dal ze svého bytu, který vzhledem na počet obytných místností a na dobu, kdy byl najat, podle § 31 čís. 5 cit. zákona ze zákonné ochrany byl vyjmut, do podnájmu část, t. j. dva pokoje s kuchyní, žalovanému a ten že postoupil se svolením nájemce celého bytu tuto podnajatou část žalobci. Podle uvedeného nebyla tedy tato část bytu podle § 31 čís. 5 z ochrany citovaného zákona vyjmuta a žalobce jako přejímatel její dovolává se tudíž právem ochrany citovaného zákona, tedy i § 18 a 20 téhož zákona. Je zjištěno, že žalovaný postoupil byt, který od Artura W.-a měl v podnájmu, žalobci pod podmínkou, že žalobce koupí od něho jeho nábytek v tomto bytu se nacházející za 45.000 Kč a že si dal na tuto kupní cenu žalobcem splatiti 2.500 Kč a 5.000 Kč, úhrnem tedy 7.500 Kč. Podle § 18 cit. zák. jest však postoupení bytu pod podmínkou, že nájemník koupí zařízení bytu, zapovězeno a může to, co bylo z toho důvodu placeno, požadováno býti zpět se zákonnými úroky. Odvolací soud správně také dolíčil ze zjištěných okolností, že žalovaný takto vykořisťoval proti žalobci bytové nouze. Důsledkem toho jest žalobcův nárok na zaplacení 7.500 Kč po právu.

Nesprávné právní posouzení věci shledává žalovaný dále v tom, že neuznal odvolací soud částku 7.500 Kč žalobcem splacenou za závdek ve smyslu § 908 obč. zák., a uplatňuje dovolací důvod čís. 2 § 503 c. ř. s. v tom směru, že odvolací soud řešil tuto otázku jen na základě stvrzení a že nepřipustil a neprovedl důkaz výsledkem stran o tom, v jakém smyslu onen peníz 7.500 Kč byl splacen. Obě tyto výtky jsou však nedůvodné. Jest nepodstatné, zda částka 7.500 Kč byla dána jako závdek či jako splátka na cenu postupní. Podle § 18 zákona čís. 48/1925 sb. z. a n. jest vrátiti vše to, co bylo dáno na nábytek v souvislosti s převzetím bytu a co bylo jinak slíbeno za postup bytu. Jest tedy také vrátiti to, co bylo dáno z příčiny prodeje nábytku, bez ohledu na to, zda to bylo splátkou na kupní cenu či závdkem.

Čís. 7878.

Byla-li manželova žaloba o rozluku manželství zamítnuta proto, že jest tu rozvrat manželství, jež zavinil žalující manžel, nemůže se manžel domáhati na manželce, by ho sledovala do jeho bydliště.

(Rozh. ze dne 16. března 1928, Rv I 835/27.)

Žalobu manžela, by byla manželka uznána povinnou, sledovati ho do jeho bydliště, procesní soud první stolice pro tentokrát zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. •

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Stačí úplně rozsudek, jímž žaloba žalobcova o rozluhu zamítnuta byla a z něhož plyne, že tu rozvrat je a že jej zavinil žalobce, ve spojení s výpovědí svědka Dr. M-a, kterou nižší stolice přijaly za pravdivou, zjišťující její obsah, že žalobce po podání této žaloby prohlásil k němu jako k zástupci žalované, že se dá věc mezi ním a manželkou urovnati jen pod podmínkou, že manželka svolí k rozvodu nebo k rozluce. Sám tedy trvá na rozvratu a je zřejmo, že jeho návrh, by se k němu vrátila, není míněn upřímně a opravdově, nýbrž mu má býti jen východem z nesnází rozvratem manželství od něho zaviněným způsobených; doufáť patrně, jak to jeho vyjádření k Dr. M-ovi dokazuje, že se mu podaří tímto sporem pohnouti žalovanou k rozvodu nebo k rozluce nebo se zhostiti povinnosti vyživovací.

Čís. 7879.

Byla-li mimosoudní výpověď zaslána doporučeným dopisem s návratkou, jest náhradní doručení vyloučeno.

(Rozh. ze dne 16. března 1928, Rv I 448/28.)

Mimosoudní výpověď z nájmu ponechal procesní soud první stolice k námitkám žalovaného v platnosti, maje za to, že byly námitky proti výpovědi podány opožděně. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by o odvolání znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Pravdu má dovolání, pokud napadá odvolací rozsudek pro mylné právní řešení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) otázky, zda námitky proti výpovědi byly podány ve lhůtě, pokud se tkne otázky, od kdy lhůta ta začala. Podle zjištění nižších soudů zaslala žalobkyně žalované firmě výpověď v doporučeném dopise s návratkou, jehož doručení se stalo tím způsobem, že listonoš, pokusiv se marně, doručiti dopis Tomáši B-ovi a pak jeho prokuristovi Dominiku Č-ovi, zapsal jej jako obyčejný doporučený dopis s návratkou do soupisu všech doporučených dopisů, do tak zvané doručovací karty, a odevzdal všechny dopisy, i kartu do archivu úřednici žalované firmy Anně Ch-ové, která je vedoucí úřednicí v archivu a jako taková přijímá dopisy poštou došlé obyčejné i doporučené a roztrídí je pak na příslušná oddělení. Z toho usuzuje odvolací soud, že doručení výpovědi, již jako výpověď mimosoudní nebylo třeba doručiti podle předpisů o doručování žaloby, odpovídá předpisu § 103 c. ř. s.